

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 472/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/3 Gc 236/17/1000-4 z 12. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/3 Gc 236/17/1000-4 z 12. júla 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej prílohy vyplynulo, že sťažovateľovi bolo 21. júla 2017 doručené napadnuté rozhodnutie, ktorým generálna prokuratúra reagovala na opätovné podanie sťažovateľa jej doručené 30. júna 2017. V napadnutom rozhodnutí generálna prokuratúra v podstatnom uvádza, že toto opätovné podanie „z hľadiska obsahu posúdené ako podanie, ktoré nie je podnetom, nakoľko z neho nie je zrejmé čoho sa zo strany prokuratúry z hľadiska jej pôsobnosti domáhate... z hľadiska netrestného výkonu činnosti prokuratúry nie je možné k Vášmu opätovnému nezrozumiteľnému podaniu prijať žiadne prokurátorské opatrenia.

Obdobné nezrozumiteľné podanie už bolo tunajšiemu odboru postúpené Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, a to dňa 31. mája 2017, pričom toto bolo v súlade s § 31 ods. 3 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre skončené postupom podľa § 33 ods. 1 a 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.

Šetrením bolo zistené, že prokuratúra Slovenskej republiky sa Vaším prípadom spojeným s privatizáciu Obvodného zdravotného strediska v Pavlovciach n/Uhom a s tým spojenými civilnými súdnymi konaniami zaoberala, a to Krajská prokuratúra Košice pod sp. zn. Kc 95/16/8800-10, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky pod č. k. VI/1 Pz 162/16/1000, VI/1 Pz 316/2003, VI/2 Pz 308/2005 a pod VI/1 Pz 293/2005.

Na základe zistených skutočností vec končím postupom podľa § 33 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, t. j. bez meritórneho posúdenia Vášho ďalšieho nezrozumiteľného podania.“

3. Podľa názoru sťažovateľa (jeho právneho zástupcu) prokurátor nepostupoval legitímne a poukázal na ustanovenia § 6, § 32 a § 36b zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a na čl. 46 ods. 1 ústavy, iné neuviedol.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1), boli Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky v konaní číslo VI/3 Gc 236/17/1000-4 porušené.

2. Ústavný súd SR zrušuje oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky číslo VI/3 Gc 236/17/1000-4 zo dňa 12.07.2017 a vec jej vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd zakazuje Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní základného práva a slobody sťažovateľa a jej prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva a slobody sťažovateľa.

4. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre [REDAKOVANÉ] v celkovej sume 374,80,-Eur. s DPH... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím generálnej prokuratúry.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, resp. iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

10. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

11. Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa a namietaného oznámenia generálnej prokuratúry (bod 2) je ústavný súd toho názoru, že generálna prokuratúra sa podnetom sťažovateľa v napadnutom konaní náležite zaoberala a o spôsobe preskúmania riadne sťažovateľa aj vyrozumela. Generálna prokuratúra postupovala pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľa ústavne konformným spôsobom, keď ho vybavila namietaným prípisom, okrem iného konštatujúc jeho nezrozumiteľnosť a neurčitosť. Namietané oznámenie generálnej prokuratúry považuje ústavný súd za zákonné a dostatočne odôvodnené.

12. Nad rámec odôvodnenia ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie sťažnosti koncipované advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom je nejasné a nezrozumiteľné, najmä pokiaľ ide o opísanie skutkového a právneho stavu prípadu sťažovateľa, z ktorého nie je zrejmé ani len to, čo je obsahom podľa sťažovateľa nezákonných rozhodnutí všeobecných súdov (Okresného súdu Michalovce a Krajského súdu v Košiciach), ktorých sa návrh na podanie mimoriadneho dovolania týka, resp. čo bolo predmetom týchto napadnutých konaní. Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé ani to, v čom podľa sťažovateľa spočíva nezákonnosť napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov.

13. V neposlednom rade ústavný súd poukazuje na obdobné veci sťažovateľa (II. ÚS 280/2015, III. ÚS 63/2016 a II. ÚS 902/2016), aj v rámci ktorých bolo napr. konštatované:

„... ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie sťažnosti koncipované advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom je nejasné a nezrozumiteľné, najmä pokiaľ ide o opísanie skutkového a právneho stavu prípadu sťažovateľa, z ktorého nie je zrejmé ani len to, čo je obsahom podľa sťažovateľa nezákonných rozhodnutí..., ktorých sa návrh... týka, resp. čo bolo predmetom týchto napadnutých konaní. Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé ani to, v čom podľa sťažovateľa spočíva nezákonnosť napadnutých rozhodnutí...“

Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na teraz posudzovanú vec (bod 3).

14. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017